

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 29, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

NO PODEN AMAGAR LAS UNGLAS.

En Cánovas, per més que blasoni de que respectarà las doctrinas democráticas, a la primera proba que se li demana de aquesta mena de respecte, o com si diguessim, al primer pas que dona, ja fa figa.

Y no pot de menos. Reaccionari ha nascut y reaccionari morirà. Es inútil que 's disfressi: darrera de la màscara liberal y democrática que s'ha vist obligat a posarse perque li permetesen la entrada en lo menjador del pressupost, s'hi trasllueix al home de la constitució interna, dels partits legals é ilegals, del «jo ho mano, jo ho dispo» y aixis ha de ser si «us plau per forsa.» Los vicis de la sanch no 's curan per més que un vulga, y tractantse del Mónstruo, ningú sab encare si vol ó no vol curarse.

Lo que sab tothom es que va dir que respectaria 'l sufragi universal, y ja han vist lo respecte que li han tingut los seus agents en tot' Espanya.

Va assegurar també que no patrocinaria actas brutas, y ara mateix, las que han sigut aprobadas per la majoria del Congrés, disciplinada y atenta a las sevas ordres, no tenen fi ni compte, ni un centimetro de net, per ahont agafarlas.

Y de relliscada en relliscada, ha vingut l' hora de demostrar lo seu respecte a un dels drets de major importancia consignats clarament en la Constitució del Estat. Me refereixo al dret de manifestació.

Los obrers, deya ell fa poch dias, tenen todas las garantías que poden ambicionar. Se poden associar, poden volar, poden usar de la manifestació pacífica pera fer valer los seus drets.

Pero ell no deya que per associarse necessitan autorisació especial del govern, y que respecte a votar, una cosa diuen los vots y una cosa molt distinta y totalment contraria, las tupinadas.

S'acosta l' hora pels que tenen per convenient fer us del dret de manifestació, consignat en las lleys, y quinze dias avants de que la manifestació del primer de maig se realisi, es a dir quan ningú sab ni pot presumir encare si l' ordre públich perillará aquell dia, si aquell dia hi haurá ó no hi haurá algún del motius que aconsellan la suspensió de aquell dret, ja 's despenja 'l govern del Mónstruo ab una circular prevenint qu' es inútil que 'ls obrers se prengan la molestia de solicitar permis pera realisar manifestacions de cap classe, per quant lo permis en qüestió 'ls será negal.

L' esperit de prevenció no pot arribar més enllá, y las midas presas pel govern no poden ser més odiosas. Tant se val dirli al honrat obrer:

—Tú no ets digne de fer us de un dret consignat en la Constitució. No importa que l' any anterior donessis admirables mostris de cordura y de amor a la tranquil·litat: no importa que realisessis un de aquells espectacles imponents pel número inmens de personas que al carrer sortiren, guardant l' ordre més admirable... Tot aixó ni val res, ni significa res. Lo dret de manifestació 't queda prohibit... per la rahó de que jo mano en nom de la monarquia, y en nom de la monarquia 'm dona la real gana de arrebatar-te'l.

Se diu que l' obrer al realisar una manifestació pública, obstruix lo trànsit de carrers y plassas.

¿Y la professó del Dijous Sant? ¿Y la professó de Corpus ab sas filas de cadiras, ab son cordó de soldats? ¿Per que no 's prohibeixen las professons?

No es veritat que las manifestacions obreras obstruixin la via pública més que certas ceremonias religioses, ja que la major de aquestas marxan ab una pausa que desespera, ab una solemnitat tal, que 'l trànsit públich queda interromput horas y més horas; mentres que 'ls obrers solen anar depressa. No en va las manifestacions obreras las constituheixen la gent activa y treballadora, mentres las professons solen realisarlas los que no treballan, los ganduls y 'ls mandrosos.

Per lo tant, aquesta rahó que fa referencia a la interrupció del trànsit públich no passa de ser altra cosa que una excusa de mal pagador, que no convéns a ningú, a ningú enterament, ni als mateixos que la donan, guiat tan sols per la seva conveniencia.

Pero apart de aquesta, encare 'n tenen un' altra. Escolteúlos y 'us dirán:—A Fransa, ab tot y haverhi república, las manifestacions pels carrers no son permesas... Ja ho veyen: aixó en una república!

Es molta veritat; pero allí no son permesas no pel capritxo dels governants, sino per la naturalesa mateixa de las lleys. Aixis com aquí las lleys las consenten, a Fransa las lleys las prohibeixen. De manera que el govern no consentintlas, lluny de taltar a la ley, l' acata.

Y la ley es allí igual pera tots, pels obrers del treball y pels obrers de las parroquias. No se celebran manifestacions cívicas: pero tampoch se celebran manifestacions religioses; no hi ha demostracions obreras; pero tampoch hi ha professons, perque allí no es lo governant qui imposa 'ls seus capritxos de una manera injusta y arbitraria; es la ley, amparo de tots y per tothom igual, la qual regula 'l dret entre 'ls governants y 'ls administrats.

Y després, ¿a qué parlar de la República francesa? ¿Voléu, vosaltres, conservadors, imitarla en tot y per tot? Llavoras, comenséu per suprimir la monarquia. Una vegada ho haguéu fet, parlarem.

No perque hi haja entre 'ls obrers qui ataquí ab apassionament als partits politics, hem de deixar nosaltres de pendre la defensa leal y desinteressada de las classes treballadoras, quan ansian fer us de un dret legitim, y aquest dret legitim se 'ls nega inconsideradament.

Som republicans y creyém que la sórt del obrer depén en primer lloch, de la existencia de un govern democrátich de noms y de fets, que per res del món falti a lo que las lleys ordenan y disposan, aixis li siga favorable, aixis li siga advers.

Ab aquest sol detall veurán los honrats obrers que reflexionin una mica la diferencia que hi ha entre en Cánovas y en Sagasta, que l' any passat va permétre'ls lo que avuy los negan obstinadament los conservadors.

Si la diferencia entre en Cánovas y en Sagasta es considerable, calculin si seria inmensa la que hauria de observar-se entre la Monarquia y la República; entre un régimen constituhit baix la base del privilegi y 'l temor y un altre régimen establert baix la base de la soberania popular y l' expansió.

Per aixó, quan sento que hi ha encare qui predica als obrers que 's deixin de política y que desconfihin dels partits republicans, se 'm figura que 'ls que tals consells propagan son las avansadas més temibles de la reacció desenrenada, de qual reacció si arribava a arrelarse, las primeras victimas ne serian las mateixas classes obreras... la part més débil, y per lo tant la més necessitada d' enrobustirse respirant l' ayre higiénich de la llibertat democrática.

P. K.

El Correo, de Madrit, parla de trapacerias parlamentarias.

Y tota la premsa fa menció de las desconfiansas dels diputats de oposició sobre la manera com s'ha practicat en lo Congrés lo sorteig de las seccions.

¿A quin extrém hem arribat!... ¡Creure's que 's fan jochs de mans en lo temple angust de las lleys, com si sigüés en l' últim colegi electoral del últim poble del últim recó de mon!...

Quan lo sistema parlamentari estiga ben pedrit, podrém anar a trobar a Carlos VII, representant del absolutisme clerical, y dirli:

—Aquí li regalém aquest femer, per si 's veu ab cor de aprofitarlo.

Lo projecte de amnistia del govern, més que un acte de clemencia, resulta una burla.

Se permet als militars tornar a Espanya; pero se 'ls nega 'l reingrés en las filas del exercit. Pero aixó sí, se 'ls promet pagarlos la cantitat que, com a retirats, los corresponga.

Y aquí está la burla. Perque la majoria dels emigrats no tenen dret a retiro. Si algú hi ha ab dret a percibirlo, es algún militar d' alta graduació. Als demés se 'ls deixa per tot recurs la fam y la miseria.

Y tot aixó 's realisa en nom de la disciplina militar, en desagravi de las ordenansas.

Hi ha un article en las ordenansas, que diu a la lletra: «Major será la falta, quant major siga la graduació del que la cometi.»

Y ab l' amnistia conservadora resulta que mentres los inferiors se quedan per portas, als majors, es a dir, als

LO DISSAPTE, DIA 9 DE MAIG, SORTIRÁ

NÚMERO EXTRAORDINARI DE LA CAMPANA DE GRACIA

destinat a donar compte de la FESTA DEL TRABALL

Text variat y xispejant pels habituals colaboradors, y ab dibuixos de M. MOLINÉ, A. MESTRES y R. MIRÓ

Lo preu será de 10 céntims de pesseta.

que van cometre una falta superior, se 'ls reconeix lo sou de retirats.

La justícia, l'equitat, la ordenansa militar... tot lo que cau a las mans dels conservadors, tot ho fan malbé, tot ho espatllan.

Tant com va cridar en Cos Gayón contra 'ls liberals reclamant economies, y ara ell presenta uns pressupostos ab prop de 20 milions de déficit, ab lo projecte de un nou emprèstid de 250 milions, y ab la autorisació concedida al Banch d' Espanya, per inundar al país de paper moneda.

Y si no apretan més, no es per falta de ganas. Es perque tenen por que se 'ls trenqui lo caragol de la premsa.

L'altre dia van fugir unas certas colometas de un colomar establert en lo carrer de 'n Roca.

Y com de costum, la policia, que persegueix a la pornografia periodística, va capturar aquella pornografia carnal, portant a las fugitives al govern civil, ab l'intenció, sens dupte, com sol succehir en semblants cassos, de obligarlas a cumplir los compromisos ab las mestresas del colomar.

La ley prohibeix tota classe de contracte de infamia: las colomas fugitives portadas davant de un jutje, serian posadas per aquest en llibertat, sense restriccions de capacitat. ¿Com se comprén, com s'explica, com se tolera que hi haja un poder superior a la ley, que obligui a cumplir per forsa un contracte tan odiós com ilegal?

La resposta a tal pregunta pot donarla 'l Sr. Silvela, l'home del sentit juridich. Aquí té un tema magnífich, si desitja desvolupar-lo davant de una Academia de jurisprudencia.

La senmana próxima publicarem lo número extraordinari corresponent al més de maig.

Y com que 'ls obrers de tot lo mon han tingut per convenient incloure en lo més de maig la festa del treball, a aqueixa festa solemne y a tot lo que haja ocorregut de notable 'l dia primer, consagramos nosaltres l'indicat número, que anirà ilustrat ab dibuixos de distingits artistes, y ab treballs literaris de reputadas plomas.

Si en aquesta qüestió social que tants aspectes presenta, hi ha reclamacions justissimas y dignas de ser tingudas en compte, són las que formula la dona treballadora, de moltes de las quals varen ferse'n eco, las obreras que 'l diumenje a la tarde prengueren la paraula en lo meeting del teatro del Circo.

La dona que viu de l'agulla, no guanya prou pera menjar: la que treballa a la fabrica, no pot consagrar-se a regir la casa, ni a educar convenientment a la familia. No hi ha casi terme mitj. Y en un y en altre extrem, la pobra obrera sempre resulta victima de las malas condicions socials.

Que tots los homes de cor se posin al costat d'ella fins a lograr que la dona torni a ocupar en la societat lo lloch que li té senyalat la mare naturalesa.

Ha mort lo general Moltke, l'heroe de la guerra francoprussiana, l'espasa invencible de Alemania.

Bismarck era 'l cap que concebia; Moltke 'l bras que executava.

¿Y qué s'ha fet de tanta omnipotencia? Moltke es un cadáver, y Bismarck, separat del poder, busca que l'elegeixin diputat, y un obrer socialista, un trist sabater, li impedeix sortir, li priva de calzar las botas.

Aprenghin en aquest exemple totas las grandesas de la terra.

No volém dir res encare de las próximas eleccions municipals, per lo que respecta a Barcelona, y en quan se refereix als partits republicans.

Se parla de la coalició; pero temém que al costat de noms respectables y considerats per la seva honradés politica y privada, figurin en las candidaturas certs tipos que no poden mereixer l'apoyo de ningú, per la seva insignificancia, per la seva ambició regidoresca o per alguna cosa pitjor. Procurin los coalicionistas que la coalició no serveixi pera cubrir contrabando; y que 'ls homes decents no s'emplehin pera fer sombra als que no gosan fama de tals.

Fetas aquestas advertencias, es excusat dir que conduheixen a declarar que la nostra actitud dependrà dels homes que en las candidaturas figurin.

La coalició es una gran cosa pera sumar forsas. Pero hi ha una cosa més convenient y que serveix pera sumar prestigi.

Nosaltres som partidaris resoltos de lo depuració republicana.

Purguém l'or de l'idea de las escorias de las ambicions; de las concupiscencias y dels sarauhismes, y l'or aixís depurat será 'l metall que tindrà més bona acceptació en la plassa sempre republicana de Barcelona.

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Puigdalba, que sempre está murmurant de un dels nostres més assiduos lectors, com si l'legir nostre periódich, sino un crim, sigües un pecat mortal, mereix que li treguém los drapets al sol. Assegurant, com va ferho 'l dia del dijous sant desde 'l cubell místich, que 'ls que diuhen que val més que donar un ral a la ige-

sia donarlo a un pobre, feyan la caritat de Judas, demostren clarament no entendre qu' es ni en qué consisteix la caritat. Com que 'l tal rector acostuma a tancar la seva porta a tots los pobres, no es extrany que 'ls seus feligresos se recordin més dels infelissos necessitats que de la Iglesia. Y cregui 'l tal ensotanat: val més llegir LA CAMPANA DE GRACIA y tenir compassió dels nostres germans que passen miseria, que no mirar com se moren de fam y cantar *Utinorum* a pieu de tarifa.

FRESCURA MINISTERIAL.

QUESTS conservadors son fets aixís y no poden remediarmo: lo que firman ab l'una má ho esborran ab l'altra.

Ponderan lo seu respecte a las expansiones dels treballadors, y posan en moviment totas las tropas d' Espanya perque 'l primer de maig s'acosta.

Asseguran que venen a normalisar l'hisenda, y presentan los pressupostos ab un déficit que fa caure d'espatllas.

Proclaman la seva imparcialitat en las passadas aleccions, y... fassin lo favor de venir ab mí al Congrés.

Escoltin y judiquin.

Lo diputat Muro s'aixeca y diu:

—¿Sería possible sapiguer si es veritat que 'l senyor Cánovas va escriure una carta recomenant la candidatura de fulano?

Cánovas.—Sí, senyor: ¿per qué? ¿qué té de particular aixó?

Muro.—Té de particular que 'l senyor president del Consell de ministros, segons confessió propia, ha faltat a la ley.

Cánovas.—¡Oh! Ja veurá ja veurá: jo la carta no vaig escriurela com a president del ministeri, sino com a particular.

Muro.—¿Ahont va escriurela la carta? ¿quin paper va gastar? ¿qué deya 'l membrete del paper?

Cánovas.—¡Home, home! Tot aixó es insignificancias.

Muro.—¿Sí? ¿Es una insignificancia una carta escrita en la presidencia del Consell de ministros, ab paper timbrat y 'l sello de la presidencia en lo membrete?

Cánovas.—¡Pero si aixó ho fa y ho ha fet tothom! ¿Estariám frescos que no poguessem escriure als nostres amichs y parents recomenantlos tal ó qual candidatura!

Muro.—La ley es terminant y no 's fixa en si vostés están frescos ó calents. Las autoritats, en lo periodo electoral, no poden recomenar la candidatura de ningú. Vosté ho ha fet y es autoritat; per lo tant...

Cánovas.—¡Ey! Jo no soch autoritat.

Muro.—¡Ah! ¿no? ¿Donchs qu' es?

Cánovas.—President del ministeri.

Muro.—Deixis de sutilesas y argucias: queda plenament probat que vosté ha infringit la ley.

(Aquí en Silvela surt a la defensa de don Antón.)

Silvela.—Home, senyor Muro, jo també he fet lo mateix que en Cánovas y no 'm crech haver faltat a la ley ni molt menos.

Muro.—¡Hola! ¿vosté també ha escrit una carta?

Silvela.—Una, no, senyor: vaig escriure 2.375.

Muro.—¡Apretal! ¿Y las escribia en lo ministeri?

Silvela.—No, senyor: las vaig escriure a casa, ab paper del que jo gasto.

Muro.—Aixís tenim que vosté, escribint com a particular, no ha faltat tan gravement com en Cánovas, pero de tots modos ha faltat.

Silvela.—¡Bol! ¿es a dir que segons vosté un ministre té menos drets que 'l darrer ciutadà? ¿es a dir que lo que vosté farà, llicitament, jo no puch ferho?

Muro.—¡Es clar que no! ¿No veu que una recomenació méva no té cap influencia, perque jo soch un simple particular, en tant que la recomenació de vostés es eficaz y decisiva, perque vostés son ministros y presidents del ministeri?

(En Pidal, veyent als seus amichs posats entre la espasa y la paret, corra en lo seu auxili, y tocant la campaneta, diu:)

—Queda terminat aquest incident.—

¿Qué tal?

Ara ja sabrem que de las transgressions de la ley, aquí se 'n diu incidents.

Y 'l senyor Pidal lo dona per terminat!

No, senyor: no: si 'ns prenguessem la cosa a broma agafariam la carta del senyor Cánovas y 'ns limitariam a cantar:

*¡Oh carta adorada
me has hecho feliz...!*

Pero com nosaltres no estém per bromas, agafém la ley electoral y obrintla pel seu article 91 llegim lo següent:

«Cometen delictes de coacció electoral... Primer: Las autoritats civils... que recomanin als electors que donguin ó neguin lo seu vot a persona determinada...»

Y unas quantas ratllas més amunt, hi trobém:

«Tot acte de coacció electoral... será castigat ab la multa de 125 á 2,500 pessetas.»

Per lo tant, senyors Cánovas y Silvela, com vostés son personas de recursos, los aplicarem la máxima de las multas.

Fassin lo favor d'esquitxar bitllo bitllo 2,500 pessetas cada hù.

FANTASTICHE.

UN ALCALDE OCUPAT.

—Senyó alcalde, senyó alcalde, ¿qué fa aquí tan ensopit? ¿que no sent las nostras queixas? ¿que no escolta 'l nostre crit? Sapiga que las cloacas s'escuran molt malament,

ocasionant mil molestias al pobre vehinat pacient. Observi que la bruticia va a doxo per 'quí y per 'llá y que 'ls aromas qu' exhala s'haurían de sofoca.

Miri que 'ls que alsan las pedras no usan gayre discreció y que després las colocan deixant uns sots que fan pó...—

Mes l'alcalde no contesta, perque 'l pobre diu qu' está ocupat en un assumpto que no 'l deixa sossegá.

—Senyó alcalde, senyó alcalde, ¿no recorda que fa un més que té d'arreglá 'l conflicte que han armat los carnicés?

¿Com están aquells famosos projectes trascendentals sobre taulas económicas y construcció de corrals?

¿Per qué descuyda un negoci, en quina resolució s'enclou l'important problema de nostra alimentació?

Digui, ¿per qué no 's belluga? ¿qu'espera que 'ls carnicés veyent la seva patxorra nos apretin un xich més?...—

Mes l'alcalde no contesta, perque 'l pobre diu qu' está ocupat en un assumpto que no 'l deixa sossegá.

—Senyó alcalde, senyó alcalde, ¿no 's podría conseguir una mica de respecte al poble barceloní?

Los omnibus y travias topan a cada moment, armant sangrentas batallas y aixafantnos brutalment.

¿Per qué no dicta ordres serias? ¿per qué 'ls seus subordinats no ofegan a cops de multas aquestas rivalitats?

¿No veu que si no s'apela a procediments virils, poch a poch tots serém victimas de las lutzas cotxeriles?...—

Mes l'alcalde no contesta, perque 'l pobre diu qu' está ocupat en un assumpto que no 'l deixa sossegá.

—Senyó alcalde, senyó alcalde, espavilis per favor: ¿es que 's burla de nosaltres ó es que va tornantse sòrt?

¿Que no sent las nostras súplicas? ¿que no entén lo que dihem? ¿com es que pren d'aquest modo las reclamacions que fem?

Contesti d'una vegada y posém fi a la funció: ¿está ó no está per nosaltres? ¿vol escoltarnos ó no?...—

Aquí l'alcalde s'aixeca com si tingues argent-viu, s'encara ab los que li parlan y ab molta llestesa 'ls diu:

—No vinguin a destorbarme: ara tinch feyna a contá las carretadas de sorra que han d'escamparse demá.

C. GUIA.

o republica Muro y 'l Mónstruo aquest dia en lo Congrés van jugar a cartas.

En Muro va adquirir una carta de D. Antón, recomenant una determinada candidatura, cosa que la ley veda a tota autoritat, y ja tenen al Mónstruo inventant una nova teoria pera fugir d'estudi. Lo Mónstruo va dir que 'ls ministros de la Corona no son autoritats.

Si li diuhen qu' es un home y li convé, ho negará... y ara vaginli al darrera ab un fluviol soñant.

Respecte a las cartas dels ministros recomenant candidats, l'escrupulos Silvela va declarar qu' ell sol n'havia dirigidas 2,735 al districte de Piedra-hista.

¿No parlavan del tupé de 'n Silvela? Aquí 'l tenen ab tot lo seu esplendor... ¡Si fins se 'l veu creixer!..

El Motin de Madrit assegura haver rebut una alocu-

ció dels capellans, adherintse a la huelga del primer de maig, en la qual s'hi consignan los següents acorts:

1.er Los operaris del gremi de missas, absoltas y demás similars, s'adhereixen incondicionalment a la huelga general del primer de maig.

2.^{on} Persistiran en aquesta actitud mentres no s'ordeni la clausura dels temples a las dos de la tarde en punt.

3.er Las novenas, missions, missas del gall y demás treballs extraordinaris se cobraran ab arreglo a una tarifa especial qu'establirà una comissió mixta de rectors y capellans.

4.^{rt} En cas de desavenencia entre uns y altres, se someterà l'assumpto al imparcial arbitratge de *El Motín*.

5.^{nt} Durant la huelga una comissió recorrerà las parroquias, convents y oratoris vetllant pel cumpliment dels precedents acorts.

Y 6.e y últim: Tot sacerdot que s'adhereixi a nostre projecte, deurà contribuir al fondo de resistencia quan menos ab l'estipendi de dos missas.

La cosa té gracia; pero 'n tindria encare més si *El Motín* ho digués tot.

Los capellans, segons noticias, s'han fet partidaris de las nyut horas.

Vuyt horas de menjar, vuyt horas d' *hicas de Maria* y vuyt horas de majordona.

Un qu'era fusionista y ara s'ha fet conservador, veyntse reptat pels seus cambis d'opinió s'excusa dient:

—Senyors: cada hū entén la idea de la restauració segons lo seu criteri. Per mi la restauració no es ni sera may altra cosa que un *restaurant*.

Las vuyt horas qu'en Cánovas, pagant tribut a las ideas socialistas, ofereix als obrers:

Vuyt horas de treballar, vuyt de anar a missa, y vuyt de rebre garrotadas.

Aquest dia s'estava treballant a tota pressa en la confecció de uniformes destinats als individuos que pertanyen a la policia secreta.

A un de la confraria li observavan:

—Digas, noy, que anant ara ab uniforme, ja no seréu de la secreta.

A lo qual responia l'interpelat:

—Tant me fa.

—Pero 'us coneixerán..

—També nosaltres nos coneixerém, y quan vinga l'hora de repartir garrotadas, no será com altres cops, que 'as feyam mal los uns als altres.

Lo govern no vol permetre que 'l dia primer de maig surtin manifestacions públicas pels carrers.

Ja ho veuen los obrers. Los conservadors volen resoltament que la professó vaja per dintre.

En Nocedal ja ha deixat oír la seva veu en lo Congrés.

Y ha sigut per demanar al govern que imposi als espanyols l'obligació de cumplir los manaments de la lley de Déu.

Los periódichs de Madrid diuen qu'en Nocedal es un orader molt melifluo.

Es veritat: figurínse un pot d'arrop.

Pero un pot d'arrop envenenat.

Son molts los diputats qu'en l'acte del jurament, en lloch de jurar han promés:

Diguém ab lo refran:

Lo prometre no fá pobre.

En algúns punts d'Espanya, pera contrarestar la coalició republicana en las próximas eleccions municipals s'han unit tent una conxorxa, fusionistas, conservadors y carlins.

Es a dir los partits corromputs de la restauració y 'l partit sanguinari del absolutisme.

Un poti-poti de fems y de sanch. ¡Quin fastich!

Sintomas dels temps.

Sembla que 'l govern autorisará a certas corporacions religioses per provehir de substancias alimenticias als presiris, mitjansant una cantitat alsada.

¿Queda res més per explotar?

Perque no contents d'explotar la llana dels gamarussos, los freres explotarán també 'ls rosegóns dels presidaris.

A Valencia s'ha celebrat una pelegrinació monstruosa, que s'ha dirigit al Santuari del Puig.

Calculin per compendre la massa de carn cristiana que va reunir-se, que hi havia uns dos mil homes y unas nou mil donas.

Equitativament repartida la cosa, tocavan quatre amelles y mitja per cada mascle.

¡Alsa llops!

Va cridar l'atenció que al inaugurar-se dijous l'Exposició de Bellas Arts hi comparegués l'Ajuntament en cos, lluhint, los que desempenyan lo càrrech de tinents d'arcalde, en lloch de la banda carmesina, un faixi vermell.

Un curiós que 'ls contemplava, va dir:

—Ja fan bé en cenyirse la panxa. De aquesta manera, per més que menjin, no se 'ls coneixerá

La joventut católica de Barcelona ha celebrat una sessió sens altre fi que combatre 'l nou projecte de lley relatiu al descans dominical.

Ja veu en Cánovas la manera ab que 'ls neos li agraheixen lo que treballa per ells.

S'hi acosta a ferlos una magarrufa, y li ventan una clatellada.

¡Fort! ¡Per qué s'hi atansal!

Lo governador de Bilbao acaba de prestar un gran servey al govern.

Tenia noticia de una conspiració tremebunda... va posarse al aguayt, y va descubrir uns bultos sospitosos.

Los seus agents se 'n apoderaren, los examinaren, despres de pendre totas las precaucions, y descubriren ¿qué dirian?

Horrorisense: un barril de xacoli, y uns quants paquets...

—¿De petardos?

—No, senyors: ¡de llagonissas!

N'hi havia per fers'hi a mossegadas.

Una recepta árabe pera fer felissas a las nostras donas:

«Aconsello a las donas que sigan esclavas del seus marits, si volen que aquests sigan esclaus seus: cuidin molt de sos menjars y de que dormin bé, perque la fam produheix com natural conseqüencia 'l mal humor, y la falta de son, mal genit. Sigán las guardadoras dels seus secrets, y procurin no estar tristas quan ells estigan alegres, ni alegres quan ells tingán alguna pena; estudihiñ bé 'l seu caràcter, y la seva felicitat es segura.»

Lo mateix que l'árabe aconsella a las donas casadas respecte als marits, seria útil aconsellarho als governs respecte als pobles.

Pero 'ls governs fan tot lo contrari de lo que diu la recepta.

Y casi totas las donas també.

En un teatro del género flamench se presenta una artista nova, que va, com de costum, ab las faldillas una mica curtas, y ensenya unas camas extremadament magres.

—¿Has vist quinas pantorrillas?—pregunta un espectador aun seu amich molt xistós.

—Sí, home, no me 'n parlis; son molt musicals.

—¿Musicals?

—Sí... sí... musicals, miralas bé: semblan un dúo de flautas.

En un jutjat.

Un home desitjava separarse de la seva costella, ab la qual, segons totas las apariencias, havia viscut per espay de algúns anys en pau y gracia de Déu. Lo jutje que coneixia molt als esposos, preguntá al marit:

—Vamos a veure ¿per quin motiu intenta separarse de la seva muller? ¿No es virtuosa?

—Sí, senyor.

—¿No está ben sana?

—Té salut per vendre.

—¿No es fecunda?

—Fecundissima.

—Llavors si reuneix qualitats tan apreciables, ¿per quina rahó tracta de deixarla?

Al arribar a aquest punt lo marit se treu una botina.

—¿Veu aquesta bolina, Sr. jutje?

—Sí, senyor.

—¿No es nova?

—En efecte.

—¿No está ben feta?

—Al meu entendre no li falta res.

—¿No es de bona sola y magnífich cuyro?

—Aixis sembla.

—Donchs, veji, lo que son las cosas: a pesar de aquestas condiciones la botina m'apreta y 'm fa veure las estrellas.

—Ja entench.

—Sí, senyor, y lo mateix, exactament, me passa ab la meva dona.

Es un diumenje a la tarde, 's verifica un enterro y dos individuos puján a un dels carrualjes preparats al efecte per la familia del difunt.

—¿Quina desgracia tan gran!—deya l'un.

—No me 'n parli!—responia l'altre.—Pero, en fi, es aquest un camí que un dia ó altre tots l'hem de fer.

—¿Suposo que vosté coneixeria las grans qualitats que adornavan al mort?

—No senyor. Jo vinch al enterro, perque hi sapigut que anava al cementiri vell, y aixis lo carruatje casi 'm deixarà a la Plassa de toros.

A LO INSERTAT EN L'ULTIM NUMERO.

1. XARADA.—*Sol-te-re-ta.*
2. ENDAVINALLA.—*La i.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*El cuarto de banderas.*
4. TERS DE SILABAS.—
AM PA RO
PA NA MA
RO MA NA
5. GEROGLÍFICH.—*Per grans las magranas.*

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Estirabots y P. Martingala; 4. Un sombrero de pis, Pere Sesquilla y P. Berrimba; 3. R. A. y A.; 2. Un Caga-niu, y 1 no més Pep del Bróquil y Un Sarraceno.

XARADA.

Al passar per un *hu-dos* vareig trobar dos pobrets, qu'en lloch de portar *total* duyan *tres*, plural-primer.

—Venim de *dos-tres*, van dirme; y ara aném a *prima-tres*.

Y 'ls vaig dá un ral que portava y una *dos-hu* de llonguet.

SALTA-PINS.

CONVERSA.

—¿Vols anar a buscar menta a casa de donya..?

—¿Qui?

—Ara t'ho acabo de dir y es en lo carrer de 'n *frenta*.

P. P. T. Y P. P. TA.

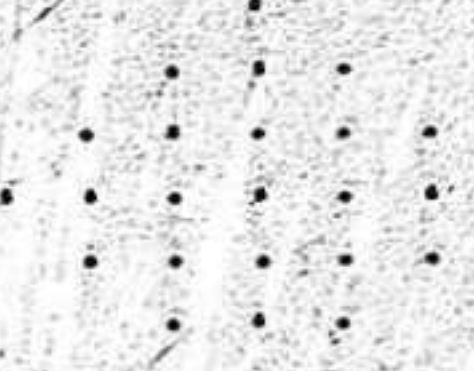
TRENCA-CLOSCAS.

AL DR. ILDEFONSO R. RICH DE FRENNER.

ALELLA.

Formar ab aquestas llettras lo nom y drama de un autor catalá.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horizontal, en l'abecedari.—2.ª, en las trallas.—3.ª, en la taula del pagés.—4.ª, poble catalá.—5.ª, en lo cap de las donas.—6.ª, en la cuyna.—7.ª, vocal.

F. ALLIN.

GEROGLÍFICH.

MINAIX.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans P. Claris, Nen Sedratolog, Mr. Eugon, A. Serra (a) Esparbech, E. Pedrols, Quim Gonzalez (a) Tótil, Cramell de Llumanera y J. Salom.—*Lo que 'n envian aquesta semana no fa per casa.*

Ciudadans N. Argerep, G. Gelpi, Pep Galleda, Cintet Barrera, J. Staransa, J. March (a) Passarell y P. V. Botiguer.—*Insertarém alguna cosa de lo que 'n remeten.*

Ciudadana P. C. y V. (Hostalet) —En lo fondo trobém tant escassa diferencia entre lo que varem dir y lo que vosté prent rectificar, que desistim de insertar la rectificació.—Pepet del Vendrell:—En los versos hi ha assonants defectuosos: la prosa tampoch nos fa 'l pés.—R. Cuevas: Aprofitarém la sollicitut.—N. Bas S.: Sempre que tinga gust pot deixar-se veure y parlarém de tot, inclús del article que 'ns envia.—M. Bonapasta: Los versos son finixets.—E. Novell: Los que volen solemnizar lo primer de maig, tal vegada pendrian los seus versos com una burla y aixó 'ns impedeix insertarlos.—J. P. Valdés: Es graciós y ho insertarém la semana entrant, donant resposta a la pregunta.—L. Mallol: Aprofitarém las dos poesietas y una canarella.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 v 23.

Al veure la estrella ab qua
que ha aparegut en lo cel

al mon se li erissa 'l pèl
y de angunia está que sua.